

De Rashond, uit de oude doos.

Het is altijd vervelend te horen dat iemand zijn hond weg moet doen omdat het tussen beide karakters niet klikt. Nog spijtiger als het een rashond betreft. Immers, het is enigszins te voorspellen hoe het karakter van een rashond in elkaar steekt. Een zachtaardig, meegaand persoon zal zich niet echt gelukkig voelen met het dominante scherpe type hond.

Natuurlijk is nooit helemaal te voorspellen hoe het karakter van een bepaalde rashond zich zal ontwikkelen, omdat dit ook afhankelijk zal zijn van de omstandigheden waaronder deze opgroeit.

Soms zet ik dan ook nogal wat vraagtekens bij geschetste karaktertrekken van rashonden in boeken. Als je sommige daarvan mag geloven, zit elke hond boordevol liefde voor kinderen en zijn ze stuk voor stuk moedig en onverschrokken. Dit ook wat betreft bestaande erfelijke afwijkingen in een ras. Sommige afwijkingen zijn inderdaad wat meer ras gebonden dan andere. Het is echter niet juist te stellen, dat alle teckels hernia zullen krijgen, alle bouviers stembandkanker, dat boxers echte "tumor" honden zijn, net zo min als dat zo goed als iedere Dobermann vroegtijdig blind zal worden. Als alles zo voorspelbaar zou zijn, liepen er slechts kerngezonde honden rond! Elke kwaal kan bij elke hond voorkomen, al zie je ze bij het ene ras wat vaker optreden dan bij het andere.

Dit brengt mij op het volgende punt; hoe koopt men een rashond en waarop moet men letten. Puntsgewijze zou ik willen stellen:

- * 1. Ga eerst na of u wel genoeg tijd en geld heeft, om een bepaald ras goed te onderhouden
- * 2. Denk goed na over wat u zich moet ontzeggen indien u een hond aanschaft en of u dat wel kan opbrengen voor, als het goed is, een groot aantal jaren achter elkaar.
- * 3. Ga niet over één nacht ijs bij de keuze van een ras. De Rottweiler van de buurman die u zo leuk vindt, zou wel een helemaal niet bij u kunnen passen.
- * 4 Heeft u weloverwogen een keuze gemaakt, bel dan met de rasvereniging om informatie, ga fokkers af en vraag ze gerust het hemd van het lijf, vraag naar eventuele HD-keuringsrapporten en vooral bekijk hoe de kennels en honden eruit zien. Tot slot ga praten met mensen die zelf zo'n hond hebben. Pas dan krijgt u een redelijk goede indruk van het ras.

Het is beslist onverstandig om op maandag te besluiten een hond te nemen en hem op dinsdag al in huis te hebben Last but not least komen we dan uiteindelijk op de vraag:

"Wat is een Schnauzer nu eigenlijk voor een hond"

Ook hier zullen de meningen wel over verdeeld zijn. Hieronder wordt dan ook mijn eigen mening weergegeven en ongetwijfeld zullen er onder u lezers zijn, die in het geheel niet, ten dele of geheel met mij eens zullen zijn.

In ieder geval lijkt de Schnauzer zowel qua uiterlijk (als het goed is tenminste) als qua innerlijk totaal niet op een Bouvier. Degene die van een Bouvier overstapt op b.v. een Middenslag Schnauzer omdat het zo'n schattig mini Bouviertje is, zal bedrogen uitkomen. Globaal zou ik willen stellen dat de Schnauzer, van groot tot klein, honden zijn, die een consequente aanpak vereisen; ze leren het beste, als dat op een speelse manier gaat. Ze zijn werklustig en leergierig, het is tevens een hond met uitgesproken gevoel voor bezit

en eigendom en daar volkomen naar handelt. Dientengevolge zijn ze vaak behoorlijk argwanend / wantrouwend t.o.v. vreemden en willen niet graag door Jan en alleman worden aangehaald.

Het schijnt een hond te zijn die qua karakter nog zeer sterk lijkt op zijn voorouders de Bauernhövebegleitungshunden uit Beieren. Er werden nogal wat eisen gesteld aan zijn voorouders. In de eerste plaats moesten zij stallen vrij houden van allerlei ongedierte. Daarom was het van belang dat zij een ruige vacht hadden en veel garnituur (snor, baard, pony), dit bood een zekere maat van bescherming tegen de zich sterk verdedigende ratten. Dhr.J. Bungartz schreef in 1884 over Schnauzers als de rattenvangers en beschreef hoe terdege zij werden getest op deze vaardigheid. Men bouwde een soort arena waarin de Schnauzer het op moest nemen tegen een ware invasie van ratten. Men heeft nog een verslag gevonden, waarin werd beschreven hoe een Schnauzer eens 500 ratten doodde in 36 min. En 26,5 sec. Elke 4,4 sec. een rat dus.

Of dit verslag op waarheid berust, blijft natuurlijk de vraag. In ieder geval werden honden die niet voldeden ter plaatse afgemaakt. Alleen honden met de allerbeste eigenschappen werden behouden en konden zich voortplanten.

s 'Nachts bewaakte de Schnauzers de vaak kostbare karrevrachten en natuurlijk de paarden (in de tijd waarover ik spreek was het stelen van paarden bijna een beroep geworden).

U zult begrijpen dat hij daarvoor wantrouwend tegenover vreemden moest staan, goed waaks moest zijn en indien nodig moest aanvallen. Een vereiste was dus dat ze zelfstandig moesten kunnen opereren. s' Ochtends ging de trektocht weer verder en met enige onderbrekingen werd er tot in de avond doorgelopen. Het waren dus tevens honden met een groot uithoudings- en weerstandsvermogen.

Taaie rakkers, die zelf hun kostje maar moesten opscharrelen. Ook de vachtkleur varieerde sterk. Pas later, toen men zich echt met de fokkerij bezig ging houden selecteerde men op karakter en vachtkleur. Tot voor die tijd moesten de Schnauzers overal voor inzetbaar zijn. Men gebruikte de lichtgekleurde (voorloper van peper en zout) voor kudde-bewaking en als drijvers hond. De donkere liefst zwarte honden gebruikte men voor de bewaking van hoven, omdat deze in het donker niet op zouden vallen en aldus de insluiper een nog grotere schrik zou aanjagen.

Kortom een Schnauzer van welk formaat dan ook is geen doetje, maar voor wie er mee om weet te gaan is het een geweldige kameraad die werkelijk alles voor zijn "roedel" over heeft!

T.Y. de Kroon-Verkerk

Almere – Buiten

Uit het NSC Clubblad februari 1991.